

Hoofdstuk 69

Lieve kleinkinderen,

Op een zaterdagmiddag, tweeëntwintig jaar geleden, (het gebeurde in de maand maart 1999) kwam onze oudste dochter Karin samen met haar man Klaas een kopje thee drinken. Karin vertelde dat ze in verwachting was, waarop jullie omie, van blijdschap spontaan begon te huilen. Wij werden opa en oma! (pake en omie). Wat was de komende baby welkom in onze familie. Ja, lieve acht kleinkinderen van ons, wat waren jullie alle acht welkom bij jullie papa's en mama's.

En lagen jullie eenmaal in de wieg, dan waren jullie het 'zonnetje' in huis.

Hoofdstuk 69 - Simson, het zonnekind - Richteren 13

Gedurende de jaren dat de stammen in het Over Jordaanse in de macht waren van de Ammonieten, werden in het midden van het land de stammen van Dan en Juda door de Filistijnen onderdrukt. Deze mensen zagen er heel anders uit als de kinderen van Israël: ze waren groter, hadden blond haar en ze waren erg krijgshaftig. Niemand durfde tegen hen te vechten. In het laagland tussen Juda en de zee bezaten ze vijf grote steden: Asdod, Askalon, Ekron, Gath en Gaza en elke stad had zijn eigen koning. Ze waren van ver gekomen - misschien wel van het eiland Kreta - en hier in deze laagvlakte hadden ze zich voorgoed gevestigd. Ze dienden zelfs de Kanaänitische god Dagon en geloofden dat deze veel sterker was dan de Heer. Zwaar onderdrukten de Filistijnen het bange Juda en het kleine Dan. Elk jaar weer opnieuw moesten de kinderen van Israël een zware schatting betalen.

Maar ook nu vergat de Heer zijn volk Israël niet en gaf Hij hun een verlosser. In het stadje Sora, dat in het gebied van Dan lag, dicht bij de Filistijnse grens, woonde een man die Manoach heette. Manoach en zijn vrouw dienden trouw de Heer. Maar soms dachten ze dat God boos op hen was, want zij kregen maar geen kinderen. Was dat de straf van God? En nu ze ouder werden, hadden ze zich erbij neergelegd dat zij kinderloos zouden blijven.

Echter op een goede dag toen zijn vrouw alleen was, verscheen haar de Engel des Heren, die tegen haar zei: 'Tot nu toe kon je geen kinderen krijgen. Maar toch zul je zwanger worden en een kind krijgen. Let goed op. Je mag geen wijn, bier of sterke drank meer drinken en niets eten dat de Heer verboden heeft. Je zult een zoon krijgen. Hij zal een nazireeër worden, iemand die God op een speciale manier zal dienen. Daarom mag je zijn haar nooit laten afknippen. *Hij zal de Israëlieten bevrijden van de Filistijnen.*'

Natuurlijk was deze vrouw erg blij met dit Woord van God. Vlug ging ze naar huis en vertelde alles aan haar man. Wat was dit mooi! Bijna te mooi om waar te zijn.... Met een gewoon kind zouden ze al heel blij zijn geweest, maar met een Nazireeër, die hun volk zou verlossen van de Filistijnen? Dat was geweldig! Nog nooit hadden ze ervan gehoord dat dit mogelijk was. Nazireeër worden werd ieder mens die zich een tijd lang aan de Heer wijdde, maar na een bepaalde tijd hield dat weer op en werd alles weer normaal. Maar hun kind zou vanaf zijn geboorte tot zijn dood toe geen wijn of sterke drank mogen drinken. En ook zou nooit zijn haar geknipt mogen worden. *Hun kind werd wel een heel bijzonder kind!*

Het speet Manoach wel dat hij er niet bij was geweest toen de engel tot zijn vrouw sprak. Toen zij dit blijde bericht hoorde had zij natuurlijk verder nergens aan gedacht. En nu wisten ze maar heel weinig. Op welke manier moesten zij straks hun kind opvoeden? En hoe heette deze engel? Daarom vroeg Manoach aan God of Hij zijn Godsman nog een keer wilde sturen om aan hen samen te vertellen hoe zij straks hun kind moesten opvoeden. Tenslotte was hij de vader en samen met zijn vrouw zouden ze hun zoon moeten opvoeden.

Vanaf die dag wachtte Manoach geduldig of de boodschapper uit de hemel ook bij hem zou komen. Hij had al een heel lijstje met vragen gemaakt.

En toen, terwijl Manoach thuis zat te wachten, kwam zijn vrouw heel snel van het land aanlopen en riep: 'Kom! Die man die kort geleden bij mij was, is er weer!'

Zo snel hij kon ging Manoach met zijn vrouw mee.

'Bent u de man met wie mijn vrouw gesproken heeft?'

'Inderdaad,' antwoordde de Engel.

'Inderdaad,' antwoordde de Engel.

Eerbiedig vroeg Manoach: ‘Als het gaat zoals u gezegd hebt, wat moeten wij dan voor de jongen doen? En wat moet de jongen doen?’

Manoach kreeg een heel ander antwoord dan hij verwacht had.

‘Uw vrouw moet precies doen,’ antwoordde de Engel, ‘wat ik al tegen haar gezegd heb. Ze mag niets drinken wat van druiven is gemaakt en geen dingen eten die de Heer verboden heeft. Ze moet precies doen wat ik tegen haar gezegd heb.’

Manoach schaamde zich een beetje en durfde niet verder vragen over hun nog niet geboren zoon.

‘Ach,’ zei hij, ‘wilt u nog een poosje bij ons blijven? Dan maken wij een maaltijd voor u klaar. We zullen een bokje voor u slachten.’

De Engel des Heren antwoordde: ‘Omdat u het vraagt blijf Ik nog een poosje bij jullie. Maar ik zal niet met jullie eten. Als u toch een bokje wilt slachten, offer het dan aan de Heer.’

En nog begreep Manoach niet dat het de Heer zelf was die met hen sprak.

Hij vroeg: ‘Hoe heet u eigenlijk? We willen u graag bedanken als uw belofte uitgekomen is.’

Maar ook op deze vraag kreeg hij geen antwoord.

‘Waarom vraagt u hoe Ik heet? Niemand kan begrijpen wie Ik ben.’

Manoach ging naar huis en slachtte het bokje. Teruggekomen bij de engel legde hij het vlees op een steen. Daarna gebeurde er iets wonderlijks. Manoach en zijn vrouw zagen het vuur van het offer steeds hoger worden en ze zagen ook dat de Engel van de Heer in de vlammen omhoogging en verdween in de blauwe lucht. Deze Godsman was niemand anders geweest dan God zelf. Maar dan was de Heer zelf uit de hemel gekomen. De eerste keer had Hij alleen met zijn vrouw gepraat en nu voor de tweede keer met hen samen. Zij hadden God gezien en hem lastig gevallen met hun vragen!

Manoach stak zijn handen omhoog terwijl hij zei: ‘Nu moeten wij sterven, want wij hebben God gezien...’

Maar zijn vrouw begreep beter wat de Heer met hen van plan was. Ze zei tegen haar man: ‘*Wij zullen niet sterven.* Had de Heer ons willen doden dan had hij ons offer niet aangenomen en dan had hij ons ook geen zoon beloofd!’

Het kwam uit, zoals de vrouw gezegd had: ze stierven niet. En toen haar zwangerschap voorbij was kreeg ze een zoon. Wat waren ze blij met hun baby. Ze noemden hem Simson. **Zoon van de zon**, betekende deze naam. Zolang als hij klein was zou hij de zon in hun leven zijn. En later, wanneer hij volwassen was geworden, dan zou door zijn werk de zon van de vrijheid opgaan over de stammen Juda en Dan.

Simson groeide op tot een gezonde en sterke jongen. Hij was een jongen zoals alle andere jongens in zijn stad, maar toch ook weer heel anders. Nooit mocht hij

met de andere jongens en meisjes meedoen aan de druivenpluk. Nooit mocht hij ook maar één slokje wijn drinken. Ook werden nooit zijn mooie lange donkere haren geknipt.

Toen hij ouder werd bleek hij een moeilijk en dwars karakter te hebben. Vaak had hij wilde buien en soms zwierf hij ver van huis en wisten zijn ouders niet waar hij was. En kwam hij thuis dan wilde hij niet vertellen waar hij geweest was. Simson ging al heel jong helemaal zijn eigen weg. Zijn ouders die niet meer de jongsten waren, begrepen hem niet. Zij hadden verwacht dat zij een goede en vrome zoon zouden krijgen, deze Nazireeër van God. Maar nu was zijn gedrag zo totaal anders.

Maar toch, met al hun zorgen over hun wilde en weerbarstige zoon, geloofden ze dat alles goed met hem zou komen. Eens zou God hem tot grote daden roepen. Ze wisten het zeker. Hun zoon zou een begin maken met de verlossing van Israël. **De Heer had het zelf gezegd en zijn woord komt altijd uit....**